

ПОЛИЦИЈСКИ ГЛАСНИК

СЛУЖБЕНИ ЛИСТ МИНИСТАРСТВА УНУТРАШЊИХ ДЕЛА

„ПОЛИЦИЈСКИ ГЛАСНИК“ излази једанпут, а према потреби и више пута недељно. Претплата се полаже у напред, и то најмање за пола године, код свију полицијских власти, и износи: 20 динара на годину за државна и општинска надлежства, а за све друге претплатнике у опште 12 динара годишње. За иностранство: годишње 24, полугодишње 12 динара у злату. Поједини бројеви „Полицијског Гласника“ не продају се. Рукописи се не враћају

СЛУЖБЕНИ ДЕО

Његово Величанство Краљ Петар I., благоволоо је на предлог Министра унутрашњих дела, поставити:

за начелника прве класе среза параћинског Петра Ивановића, окружног благаяника у пенсији;

за начелника треће класе среза мачванског Павла Ђорђевића, начелника исте класе среза грузанског, — по потреби службе;

за начелника треће класе среза лепеничког Косту Стојановића, начелника исте класе среза звишког, — по потреби службе;

за начелника треће класе среза звишког Божидара Радовановића, начелника исте класе среза лепеничког, — по потреби службе;

за начелника треће класе среза крагујевачког Петра Драгомировића, полицијског писара прве класе среза пожаревачког;

за начелника треће класе среза грузанског Драгољуба Јовановића, полицијског писара прве класе среза мачванског;

за начелника треће класе среза левачког Петронија Ивановића, полицијског писара прве класе среза копаоничког;

за начелника треће класе среза белопаланачког Обрада Коларовића, полицијског писара прве класе среза јасеничког, округа смедеревског, и

за начелника треће класе среза темнишког Милана Момировића, полицијског писара среза подунавског.

Из канцеларије Министарства унутрашњих дела, 10. јануара 1908. г. у Београду.

Његово Величанство Краљ Петар I., благоволоо је на предлог Министра унутрашњих дела, поставити:

за секретара треће класе начелства округа смедеревског Живка Живковића, начелника исте класе среза параћинског,

— по потреби службе, но без права на накнаду путних и селидбених трошкова; за секретара треће класе начелства округа топличког Косту Добрића, начелника исте класе среза левачког, по потреби службе, и

за комесара београдске савезке полиције у рангу начелника средњег треће класе Богољуба Вучићевића, секретара исте класе начелства округа смедеревског, — по потреби службе.

Из канцеларије Министарства унутрашњих дела, 10. јануара 1908. г. у Београду.

Указом Његовога Величанства Краља Петра I., на предлог Министра унутрашњих дела, а по саслушању Министарског Савета, решено је, да се:

Миливоје Ст. Милосављевић, полицијски писар треће класе среза рачанског, на основу §. 76. зак. о чиновницима грађанског реда, отпусти из државне службе.

Из канцеларије Министарства унутрашњих дела, 10. јануара 1908. г. у Београду.

Указом Његовога Величанства Краља Петра I., на предлог Министра унутрашњих дела, а по саслушању Министарског Савета, решено је, да се:

Милорад Пешић, начелник друге класе среза белопаланачког; и

Сретен Јовановић, начелник друге класе среза темнишког, на основу § 70. закона о чиновницима грађанског реда, ставе у стање покоја с пенсијом која им припада према годинама службе.

Из канцеларије Министарства унутрашњих дела, 10. јануара 1908. г. у Београду.

Његово Величанство Краљ Петар I., благоволоо је на предлог Министра унутрашњих дела, поставити:

за полицијског писара прве класе среза орашког Милана Мишића, полицијског писара исте класе среза параћинског, — по молби;

за полицијског писара прве класе среза космајског Симу А. Николића, полицијског писара у пенсији;

за полицијског писара прве класе среза расинског Илију Поповића, полицијског писара у пенсији;

за полицијског писара прве класе среза моравског; округа пожаревачког, Ђорђа Стојановића, пређашњег полицијског писара;

за полицијског писара прве класе среза азбуковачког Душана Јанковића, пређашњег полицијског писара;

за полицијског писара друге класе среза ваљевског Добривоја Костића, полицијског писара исте класе Управе вароши Београда, — по молби;

за полицијског писара друге класе среза подунавског Јована Јовковића, полицијског писара исте класе среза параћинског, по молби;

за полицијског писара друге класе среза колубарског, округа београдског, Радоја У. Шљивића, пређашњег полицијског писара;

за полицијског писара друге класе среза колубарског, округа београдског, Ђорђа Миленовића, пређашњег полицијског писара;

за полицијског писара друге класе среза пожаревачког Косту Младеновића, пређашњег полицијског писара;

за полицијског писара друге класе среза рачанског Милована Радотића, пређашњег полицијског писара;

за полицијског писара друге класе среза звишког Андрију Цветковића, пређашњег полицијског писара;

за полицијског писара треће класе среза параћинског Петра Јовановића, полицијског писара исте класе начелства округа врањског, — по молби;

за полицијског писара треће класе среза копаоничког Владимира Костића, полицијског писара исте класе начелства округа нишког, — по молби;

за полицијског писара треће класе Управе вароши Београда Радисава Ђорђевића,

полициског писара исте класе среза јадранског, — по молби;

за полициског писара треће класе среза прокупачког Тодора Жишића, пређашњег полициског писара, и

за полициског писара треће класе среза рачанског Живојина С. Видаковића, практиканта Министарства народне привреде.

Из канцеларије Министарства унутрашњих дела, 13. децембра 1907. г. у Београду.

Његово Величанство Краљ Петар I., благоволео је на предлог Министра унутрашњих дела, поставити:

за полициског писара прве класе начелства округа пиротског Војислава Петровића, полициског писара исте класе среза гружанског, — по службеној потреби;

за полициског писара прве класе начелства округа рудничког Влајка М. Поповића, пређашњег полициског писара;

за полициског писара друге класе начелства округа ужичког Светислава Драговића полициског писара исте класе среза ваљевског, — по молби;

за полициског писара друге класе начелства округа подринског Драгомира Савића, полициског писара исте класе среза ваљевског, — по службеној потреби;

за полициског писара треће класе начелства округа врањског Светислава Димитријевића, полициског писара исте класе начелства округа пиротског, — по молби;

за полициског писара треће класе начелства округа крагујевачког Војислава Цветковића, полициског писара исте класе начелства округа ужичког, — по молби;

за полициског писара треће класе начелства округа ваљевског Васу Брачинца, полициског писара исте класе начелства округа крагујевачког, — по службеној потреби, и

за полициског писара треће класе начелства округа нишког Ратољуба Михаиловића, пређашњег полициског писара.

Из канцеларије Министарства унутрашњих дела, 12. јануара 1908. г. у Београду.

КРЕТАЊЕ КРИМИНАЛИТЕТА

у месецу новембру 1907. год.

Према званичним извештајима окружних начелстава и Управе града Београда у току месеца новембра извршено је у Србији:

1. Убиства	30
2. Детоубиства	2
3. Нехотичних убиства	4
4. Покушаја убиства	36
5. Разбојништва	14
6. Силовања	2
7. Тешких телесних повреда	14
8. Паљевина	114
9. Опасних крађа	260
10. Злонамерних поништаја туђих ствари	8

Од изложених дела пронађено је:
Убиства 29 или 96·6%
Детоубиства 1 » 50 %

Нехотичних убиства	4	или	100	%
Покушаја убиства	34	»	94	%
Разбојништва	8	»	57	%
Силовања	2	»	100	%
Тешких телесних повреда	14	»	100	%
Паљевина	8	»	7	%
Опасних крађа	53	»	20	%
Злонамерних поништаја туђих ствари	4	»	50	%

Највећи број убиства извршен је помоћу *ватреног оружја* (13), затим помоћу *оштрог* (10), и помоћу *туџог* (7).

Узроци са којих су ова убиства извршена леже: у *међусобној свађи* за 15, случаја, у *освети* за 10, у *нужној одбрани* за 1, у *користољубљу* за 1, у *одбрани имаовине* за 1, и у *страху од казне* за 1 чај. За један случај узрок је непознат.

Посматрана према местима у којима су извршена, изложена убиства јављају се: у срезу деспотовачком 3, у срезу пчињском 2,* у срезу рамском 2, у срезу љубињском 2, у срезу подунавском 2, у срезу ужичком 2, и по 1 у срезовима: космајском, јабланичком, лепеничком, оба јасеничка, неготинском, ражањском, параћинском, јадранском, мачванском, моравском окр. пожаревачког, хомољском, орашском, зајечарском, косаничком (непронађено), прокупачком и у вароши Ваљеву.

Поред изложених убиства у току месеца новембра пронађено је и убиство Војислава Боровића, земљоделца из Горње Трепче, среза љубињског, које је убиство извршио Добросав Боровић, земљоделца из Гор. Трепче, ноћу између 28. и 29. октобра пр. год. Власти је било јављено да је Војислав умро природном смрћу, али је услед анонимне доставе утврђено истрагом да постоји насилна смрт. Убиство је извршено тупим оруђем, а узрок је освета.

Детоубиства су извршена по 1 у срезовима: хомољском (непронађено) и жичком.

Нехотична убиства извршена су по 1 у срезовима: масуричком, јабланичком, беличком и у вароши Крагујевцу.

Покушаји убиства извршени су: у срезу јабланичком 5, у срезу ресавском 4, у срезу врачарском 2, у срезу млавском 2, и по 1 у срезовима: космајском, подгорском, тамнавском, крагујевачком, крајинском, брзо-паланачком, расинском, параћинском, беличком, деспотовачком, бањском, нишавском, азбуковачком, пожаревачком, моравском округа пожаревачког, љубињском, такоvesком, подунавском (непронађено), орашском, бољевачком, пожешском (непронађено), ариљском, и у вароши Ђуприји.

Скоро сва ова дела извршена су у међусобној свађи и освети.

Разбојништва су извршена: у срезу посавском окр. ваљевског 2, у срезу јасеничком окр. крагујевачког 2 (1 непронађено), и по 1 у срезовима: колубарском окр. београдског, расинском (непронађено), ресавском, нишавском, поцерском, хомољском (непронађено), рамском (непронађено), голубачком (непронађено), по-

дунавском (непронађено) и у вароши Пожаревцу.

Силовања су извршена по 1 у срезовима: левачком и подунавском.

Тешке телесне повреде извршене су: срезу рачанском 3, и по 1 у срезовима: подгорском, тамнавском, лепеничком, трстеничком, нишком, бањском, поцерском, хомољском, љубињском, јасеничком окр. смедеревског, и ужичком.

Паљевине су извршене: у срезу звишском 7, у срезу зајечарском 7 (1 пронађена), у срезу бањском 6, у срезу крагујевачком 5, у срезу јасеничком окр. крагујевачког 5, у срезу деспотовачком 5, у срезу хомољском 5, у срезу бољевачком 5, у срезу пожешском 4, у срезу грочанском 3 (1 пронађена), у срезу колубарском окр. ваљевског 3, у срезу лепеничком 3, у срезу беличком 3, у срезу јадранском 3, у срезу жичком 3, у срезу космајском 2 (1 пронађена), у срезу подгорском 2, у срезу јабланичком 2, у срезу брзопаланачком 2, у срезу кључком 2, у срезу темњињском 2, у срезу ресавском 2, у срезу посаво-тамнавском 2, у срезу млавском 2, у срезу љубињском 2, у срезу подунавском 2, у срезу јасеничком окр. смедеревског 2, у срезу добричком 2 (обе пронађене), у срезу прокупачком 2, у срезу рачанском 2, и по 1 у срезовима: посавском окр. ваљевског, лесковачком, неготинском, поречком, трстеничком, копаоничком, параћинском, левачком, сврљишском, дужничком, нишавском (пронађена), мачванском, рамском, голубачком (пронађена), качерском (пронађена), тимочком*) и ужичком.

Вредност свих паљевина износи око 18.750 динара.

Опасне крађе извршене су: у вароши Београду 18 (12 пронађених), у срезу подунавском 17 (3 пронађене), у срезу косаничком 11, у срезу голубачком 10 (1 пронађена), у срезу рађевском 9, у срезу бољевачком 9, у срезу параћинском 8 (1 пронађена), у срезу беличком 8 (1 пронађена) у срезу грочанском, у срезу јасеничком окр. крагујевачком 7 (3 пронађене), у срезу зајечарском 7, (2 пронађене), у срезу тамнавском 6 (1 пронађена), у вароши Нишу 6, у срезу мачванском 6, у срезу хомољском 6 (2 пронађене), у срезу космајском 5 (1 пронађена), у срезу гружанском 5 (3 пронађене), у срезу копаоничком 5, у срезу пожешском 5, у срезу жичком 5 (2 пронађене), у срезу колубарском окр. ваљевског 4, у срезу подунавском 4, у срезу јабланичком 4, у срезу лепеничком 4 (1 пронађена), у срезу посаво-тамнавском 4, у срезу пожаревачком 4, у срезу јасеничком округа смедеревског 4, у срезу посавском окр. ваљевског 3 (све пронађене), у срезу звишском 3, у срезу добричком 3, у срезу драгачевском 3, у срезу моравичком 3, у срезу ваљевском 2 (1 пронађена), у срезу лесковачком 2, у срезу неготинском 2 (1 про-

*) Запаљена је плевња са сточном храном Јовану Ж. Динчићу, из села М. Извора, која је се налазила покрај пута Књажевац — Зајечар, и том је приликом изгорео Милоје Тодоровић, коцкар и скитница из Кожеља. Истрагом још није утврђено да ли је Милоје извршио паљевину или неко друго лице.

*) Једно од ових убиства извршио су непознати Арнаути из Турске.

нађена), у срезу ражањском 2, у срезу трстеничком 2 (1 пронађена), у срезу темнињском 2, у срезу ресавском 2, у срезу азбуковачком 2 (1 пронађена), у срезу јадранском 2 (1 пронађена), у срезу поцерском 2, у вароши Шапцу 2 (обе пронађене), у срезу млавском 2 (обе пронађене), у срезу рамском 2, у срезу таквском 2 (1 пронађена), у срезу прокупачком 2, у срезу црногорском 2, у вароши Ужицу 2, и по 1 у срезовима: колубарском окр. београдског (пронађена), врачарском (пронађена), крагујевачком (пронађена), крајинском, кључком, расинском (пронађена), левачком, деспотовачком, нишком, алексиначком, моравском окр. пожаревачког (пронађена), љубињском, орашском, заглавском, рачанском (пронађена), ариљском, студеничком, и у варошима: Крагујевцу, Крушевцу, Ђуприји, Пироту (пронађена), Пожаревцу и Чачку. Вредност свих ових крађа износи око 31.420 динара.

Злонамерних поништаја туђих ствари било је: у срезу јабланичком 2 (оба пронађена), у срезу добричком 2 (оба пронађена), и по 1 у срезовима: врачарском, трстеничком, ражањском, и у вароши Пожаревцу.

Вредност уништених ствари износи око 3.850 динара.

Поред изложених дела у току месеца новембра извршено је још у Србији и 19 самоубиства, и то: у срезу власотиначком 3, у вароши Београду 3, и по 1 у срезовима: грочанском, подгорском, ваљевском, пчињском, масуричком, брзопаланачком, бањском, нишавском, поцерском, ариљском, пожешком, рачанском, и у вароши Пироту.

Ова самоубиства извршена су: вешањем 10, ватреним оружјем 4, оштрим 3,

и даљењем у води 2, а узроци њиховом извршењу леже: у дугој болести за 4 случаја, у душевном растројству за 4, у очајању за 2, и у страху од казне за 1 случај. За остале случајеве узроци су непознати.

Један покушај самоубиства извршен је у вароши Нишу, ватреним оружјем, због љубави.

Општи преглед до сада изложених дела овакав је:

Текући број	О К Р У З И	Убиства	Детоубиства	Нехотична убиства	Покушаји убиства	Разбојништва	Синовања	Тешке телесне повреде	Паљењине	Опасне крађе	Злонамерни поништаји туђих ствари	Самоубиства	Покушаји самоубиства
1	Округ београдски	1	—	—	3	1	—	—	5	14	1	1	—
2	« ваљевски	1	—	—	2	2	—	2	6	19	—	2	—
3	« врањски	3	—	2	5	—	—	—	3	6	2	5	—
4	« крагујевачки	2	—	1	1	2	—	1	13	18	—	—	—
5	« крајински	1	—	—	2	—	—	—	6	4	—	1	—
6	« крушевачки	3	—	—	1	1	—	1	2	11	2	—	—
7	« моравски	4	—	1	8	1	1	—	14	23	—	—	—
8	« нишки	—	—	—	1	—	—	2	7	8	—	1	1
9	« пиротски	—	—	—	1	1	—	—	2	1	—	2	—
10	« подрински	2	—	—	1	1	—	1	6	27	—	1	—
11	« пожаревачки	2	1	—	4	4	—	1	16	29	1	—	—
12	« руднички	2	—	—	2	—	—	1	3	3	—	—	—
13	« смедеревски	4	—	—	2	1	1	1	4	22	—	—	—
14	« тимочки	1	—	—	1	—	—	—	13	17	—	—	—
15	« топлички	2	—	—	—	—	—	—	4	16	2	—	—
16	« ужички	2	—	—	2	—	—	4	7	11	—	3	—
17	« чачански	—	1	—	—	—	—	—	3	13	—	—	—
18	Управа града Београда	—	—	—	—	—	—	—	—	18	—	3	—
Свега:		30	2	4	36	14	2	14	114	260	8	19	1

Из канцеларије Антропометријско - Полицијског Одељења Министарства Унутрашњих Дела, од 12. јануара 1908. године АБр. 32. у Београду.

СТРУЧНИ ДЕО

ДОКАЗ У КРИВИЧНОМ ПОСТУПКУ

(НАСТАВАК)

Пре него што се приступи вештачком прегледу или парању леша, дужан је иследник да учини увиђај на месту на коме се леш налази. Он има тачно да прегледа место на коме је извршено дело и на коме се леш налази, и, све што на том месту буде нашао, дужан је да стави у протоко. Он има нарочито да пази на то, да ли има каквих трагова, по којима би се могло закључити да је извршен злочин, за тим на оруђа којима је дело извршено, као и на све остале предмете за које би се држало да су онога који је дело извршио. Нарочито оруђа, а и остале предмете, треба иследник добро да опази и опише; он треба да обрати пажњу на њихов облик и врсту, на фабричне знаке ако их има, на дужину, ширину, тежину, оштрину, као и на то да ли се на њима налазе трагови крви. Сем тога, он је дужан да на месту дела саслуша сва лица, која знају ма шта казати о умрлом, његовом животу, његовим односима, о појавама које су примећене пре смрти, о начину смрти, као и о свему другом, по чему би се могло доћи до узрока смрти.¹⁾ Исто је тако иследник дужан при увиђају да види и леш. Све ово иследник има да

учини ради одлуке о томе, хоће ли наредити вештачки преглед и парање леша или не. Ако се увиђајем иследниковим јасно покаже, да смрт није проузрокована забрањеном радњом или да је наступила природним путем, обуставиће сваки даљи рад; потврди ли се, међутим, сумња, да је у питању убиство, онда ће он наредити вештачки преглед и парање леша чак и онда, кад се и увиђајем може констатовати узрок смрти. У том случају увиђај, учињен на месту дела, може врло добро послужити као средство за проналажење учиниоца дела.

Детаљне прописе о томе, како се има вршити вештачки преглед и парање леша садржи *Правилник за вршење судских секција и издавање судских уверења*, који је прописао министар унутрашњих дела 7. септембра 1908. СМ 9226.²⁾ По овом правилнику као и по другом одељку § 61, преглед и парање леша има да врше, ако је могуће, два лекара у присуству иследника. Изузетно, где то прилике не допуштају, може парање извршити и један лекар. Само се у заглављу протокола

²⁾ Правилник за секције израдио је Д-р Е. Михел, просектор Опште државне болнице, а прегледао га је и усвојио Главни Санитетски Савет. Правилник је израђен с обзиром на одредбе законика о кривичном поступку, а ради бољег разумевања, уз њега се налазе и практични примери. У опште он је израђен и врло савесно и врло детаљно тако, да је неопходан не само за лекаре који врше прегледе и секције лешева, него исто тако и за иследнике и судије који имају да руководе вештачење и да оцењују вештачко мишљење. Сваки иследник треба да буде добро познат са свима прописима овога правилника. Ово је потребно како ради тога да сам што боље одговори својој дужности, тако и ради тога да пази да и лекар своју дужност савесно врши.

¹⁾ Rulf, Commentar.... I 170.

УНИВЕРЗИТЕТСКА БИБЛИОТЕКА

секције има увек назначити узрок, зашто секцију нису вршила два лекара. Иследник је дужан да одреди лекаре, који ће вршити преглед и секцију леша. По чл. 9 т. 16 и чл. 12 т. 6 и 14 то имају у првом реду бити окружни физикуси и срески лекари, а по чл. 14 т. 12 тамо где нема државног лекара може иследник одредити и општинског лекара. Приватним лекарима може се поверити вршење секције само онда, кад је с одлагањем секције скопчана опасност а ниједан од државних или општинских лекара не може се добавити. Прегледу и секцији леша треба да присуствује и лекар који је умрлог пред смрт лечио. Лекаре, који су одређени за вршење секције, дужан је иследник да позове писменим позивом, у коме има да назначи место и време прегледа и секције.

Секцији се може приступити тек пошто је идентитет леша несумњиво утврђен. Да би се идентитет могао утврдити, дужан је иследник да покаже леш лицима која су умрлог познавала (трећи одељак § 61). Ако се покаже потребним, иследник има да покаже леш ради познавања и обвинеом. Ако се, међутим, на овај начин не може утврдити идентитет леша, онда се леш има описати и тај опис преко новина обзнанити. Код описа прво треба обратити пажњу на одело које се на њему нађе. Ту ваља одредити врсту тканине, од које је одело направљено, њену боју, крој и поставу одела, број и место џепова, и шта је у њима нађено, да ли је одело ново или старо. Нарочито треба пазити, да ли рубље и одело има какав знак (марку), напис или дугмета. Ако таквих знакова нема или су намерно уклоњени, ваља и то поменути (Правилник стр. 8 т. 10). Ако је одело попрскано крвљу, ушрљано земљом, песком, речним наносом или чиме другим, све то такође треба описати. Преглед и опис одела није од значаја само за утврђивање идентитета леша, већ може бити од значаја и по томе, што се по подераности или рупама, које се на оделу нађу, може поуздано видети каквим је оруђем проузрокована рупа на оделу, па и сама повреда на лешу. Стога треба нарочиту пажњу обратити на облик рупа, место где се

налазе, правац, дужину и ширину. Тако треба најбрижљивије прегледати и описати и све остале предмете који се у оделу или на лешу нађу као: исправе, прстење и т. д. Сем овога, треба обратити пажњу на тачан и исцрпан опис свију карактеристичних спољних особина самога леша које би могле допринети констатовању његове идентичности. У ове нарочито спадају: приближно констатовање пола и дужине, опште исхране, опис главе и лица као и екстремитета (Правилник стр. 8 и 9). Само ако је то могуће, мерење и описивање леша треба учинити по систему Бертиљоном. У неким случајевима показује се и фотографисање лешева као врло добро за утврђивање идентичности непознатог леша.³⁾

Сама секција дели се на спољни и унутрашњи преглед. Спољни преглед обухвата општи опис леша и засебни опис појединих његових делова. Општим описом леша ваља утврдити: године, пол, дужину, развијеност, исхрану, опште промене или обољевања коже и аномалије (белеге, тетовирања, прекобројне удове или недостатке удова). Засебно треба описивати све делове леша, а нарочито: главу, врат, грудни кош, трбух, спољне гениталије, чмар и екстремитете. Ако се на лешу налази каква повреда, ваља исцрпно означити њен облик, положај и правац, њен тачни однос према утврђеним тачкама тела, њену дужину и ширину. По завршеном спољњем прегледу приступа се унутрашњем прегледу или секцији. Секција се сме предузети тек 24 сата после смрти дотичног лица; трулеж леша, међутим, никако не искључује секцију. У унутрашњи преглед спада: 1. дупља лобање, 2. врат и грудни кош, и 3. трбушна дупља. Све се ово има да изврши по Правилнику за вршење судских секција.

(наставиће се)

Д-р. Бож. В. Марковић.

³⁾ Детаљније о овоме: Д. Алимшић, Утврђивање идентичности помоћу одела, у Полицијском Гласнику за 1905. и Утврђивање идентичности лешева, у Полицијском Гласнику за 1907. бр. 9, 10. и 11.

КОНАН ДОЈЛ И НАУЧНА ПОЛИЦИЈА

У XX ВЕКУ.

Dr J. Bercher

(НАСТАВАК)

Какве закључке можемо извући из суштине ове методе, ако је упоредимо са методом судске медицине?

Посматрање је основа методе Шерлока Холмса: оно га, захваљујући његовим научним знањима, води дедукцијама. Не поступа ли апсолутно овако исто и судски лекар, позван да да своје мишљење, придржавајући се савета професора Лакасања: а) да пажљиво посматра, и да добро види оно што посматра, и б) да ради редом и методично према претходно створеном плану.

Постоји увек једна тачка, на којој је тачно обележена разлика између полицијца и судског лекара; то је она о вредности дедукција. Конан Дојл тврди, да оне треба да представљају математичку тачност. Колико би једно овакво веровање у апсолутну извесност било опасно и кобно за судског лекара? Овде нам згодно дође да поменемо познати афоризам италијанског песника: „треба се навићи на сумњу.“

* * *

Ако уђемо дубље у детаљну примену ове методе, изненадићемо се многобројним сличностима између ње и поступака, који се у клиници употребљују у циљу одређивања дијагнозе болести. Не тражи ли се, у осталом, и од Шерлока Холмса, као и од лекара вештака, да одреди дијагнозу?

Кад један болесник исприча лекару историју своје болести, настају ова два случаја: или ова проста историја подсећа практичара на сличне, раније виђене случајеве што ће имати за последицу брзо утврђивање дијагнозе, или је случај компликован и непознат из раније праксе, што ће приморати лекара да методично испитује болест, апарат за апаратом, без икакве идеје руководиће у почетку овог посла.

Ми видимо да Шерлок Холмс употребљује апсолутно исти начин. Он саслушава клијента, и у већини случајева успева да одмах реши проблем, захваљујући аналогiji овога са сличним и познатим случајевима. Често пута, на против, он не успева да одмах дође до решења, и тада се добро чува да створи какве имагиниране закључке пре него што је брижљиво и методично испитао све факте. „Велика је заблуда, вели он,

стварати теорију пре прикупљања свега потребног материјала; то само може довести до погрешних закључака.“ Тек пошто је извршио овај брижљиви и методични преглед, Холмс приступа својим дедукцијама, чију истинитост утврђује.

Ову исту методу, у осталом, препоручује и професор Лакасањ, употребљујући ове афоризме:

„И најпростији случајеви по спољашности могу бити веома компликовани.“

„Треба избегавати брзе теорије и бити неповерљив према скоковима маште.“

У кратко речено, видимо да д-р Конан Дојл, излажући једну методу преко посредника Шерлока Холмса, није могао наћи бољу од оне, која се посведневно употребљује у медицинским наукама. Факти, описани лаким и прецизним стилем, допуњује се тако изврсно, да драге и узбуђују дух читалаца. Они изnose на видик важност и прецизност медицинске методе, којом се у велико користи један критички дух, који је у овој методи умео применити и анатомски нож једног аналитичара.

* * *

Да видимо сада Шерлока Холмса на делу. Пошто ће своје изврсне методе применити у пракси, хајдмо за њим у „А study

in scarlet“ поред мртвог тела Ј. Дребера, чији узрок смрти треба да утврди. Ти, судски лекар, пази добро да не пропустиш ни једну његову погрешку у овом послу!

Приспев на место извршеног злочина, Шерлок Холмс приступа неколиким претходним констатацијама: испитује тачно околности факта, навике жртве за коју се претпоставља да је отрована, сумњиве предмете и трагове отрова. Затим се приближује лешу и испитује: његов положај, стање одећа, трагове мрља, удараца и рана. Покрећући удове, он констатује стање укочености леша. За овим га видимо како се приближује носдрвама жртве да би открио карактеристичан задах; у овом истом циљу, т. ј. да би открио трагове отрова, он испитује усне и руке.

Најзад завеса пада после овог првог чина; преглед тела извршен је; секција је непотребна.

Питање о модрицама, процес труљења, секција, преглед утробе и патолошки преглед, без вредности су за једног Шерлока Холмса.

На овако slabим основима и површном прегледу Шерлок Холмс заснива своју теорију и утврђује закључке. У случају тровања, рапорт судског лекара може бити позитиван само онда, ако су клинички симптоми, анатомско-патолошке констатације и хемијска анализа дали апсолутно једне исте резултате. Ако у духу судског лекара постоји ма и најмања сумња, ако се докази не допуњују, он не сме тврдити, да је смрт извесно наступила услед тровања.

Али ево где Шерлок Холмс, у низу догађаја драме, ставља руку на отровне пилуле, чије му је присуство изгледало сумњиво. Да би се уверио о њиховом отровном дејству, он чини нешто боље од хемијске анализе. Улазећи у домену експерименталне медицине, он их даје псету. Стрихнин ради, псето пада отровано. У овом моменту, и само од овог тренутка, Шерлок Холмс има права на триумф; његови закључци оверени су, и најсавеснији лекар вештак мора утврдити исти узрок смрти.

У главном, Шерлок Холмс употребљује методу судске медицине, али само као аматер; он не уме да сумња. Ако са извесног гледишта и може служити као модел, у другим случајевима његов пример био би веома опасан за судског лекара, који је свесан своје дужности и одговорности.

Начини идентификације Шерлока Холмса

Питање о идентитету од највеће је вредности у судској медицини. Оно чини прелаз између моралног пада с једне, и правосуђа с друге стране. Не треба се, према овоме, чудити, што су се судски лекари и полицајци трудили да умноже начине помоћу којих је могућно утврдити веома деликатну дијагнозу индивидуалитета.

И сам Шерлок Холмс разумео је значај ових истраживања; он је схватио и изложио веома оригиналне начине идентификације, на које судски лекари мо-

рају обратити своју пажњу. Оно што је, како изгледа, нарочито занимало енглеског романсијера, то је идентификовање злочинаца, потпуно непознатих лондонској полицији. Идентификовање повратника и лешева мало га се тичало. И ако је познао Бертилонов геније, он нигде не говори о његовом систему. Не изгледа ли, међутим, да се у овој методи могу наћи основи полицијским романима, који ни у колико не уступају онима Конана Дојла? Не крије ли се у овоме тајна, у коју Шерлок Холмс радо завија своју методу, да би експлицирао њено изучавање, знајући добро да наука постаје омиљенија кад је обучена у мистерију и појезију?

Остављамо на страну опште начине идентификовања, познате свима судским лекарима, који се налазе у Дојловим делима; за нас су од интереса начини нови, оригинални, којима се служи Шерлок Холмс у својим истраживањима. Покушаћемо да утврдимо границу између фиктивног и стварног, између могућности и немогућности, доказаћемо некорисност извесних средстава, и на овај начин довешћемо у целину све корисно што у овим романима будемо нашли.

* * *

Стас. Непознавајући антропологију, Холмс употребљује два начина да би утврдио стас непознатог лица. Први, који је добро познат судским лекарима, састоји се у мерењу размака корачаја: дужина ових размака по правилу је у директном односу са стасом. Енглески полицајца иде чак толико далеко, па тврди, да је овај начин идентификовања тачан у 9/10 случајева. Ми не делимо ово његово мишљење; ова цифра неоспорно је претерана. Шта више, помоћу дужине размака корачаја и не може се одредити потпуно тачно, већ само приближно непознати стас. Према овоме, овај начин идентификовања мора бити увршћен међу средстава другог реда.

Сличним начином Шерлок Холмс успева да опише форму и стас непознате животиње, према траговима њених ногу: »ево вели он, трагова ногу животиње, која је лежала. Између предњих и задњих шапа има 15 палца. Додајте овоме дужину главе и врата, па ћете добити животињу, дугачку од прилике две стопе, или нешто мало више, ако је имала реп. Посматрајте сада ову другу димензију: овде је животиња устала и оставила нам дужину размака својих корачаја, која од прилике износи 3 палца. Ово доказује, да животиња има дугачко тело и врло кратке шапе. На жалост, животиња није била тако добра, да у своме пролазу остави још и неколико својих длака.«

Овај начин идентификовања животиње заслужује пажњу. Помоћу микроскопског прегледа длака и облика трагова, он утврђује скуп главних карактерних знакова, на основу којих је могућно одредити расу једне животиње «

(наставиће се)

Д. Ђ. Алипић.

ЈОШ НЕШТО У ПРИЛОГ ДАКТИЛОСКОПИЈИ

(СРШЕТАК)

Са тога разлога није ме збунила ни она опаска критичарева о оним случајевима у којима је немогућно узети правилне отиске ма са кога разлога. На те сам приговоре наилазио готово код свају бранилаца антропологије, као што сам и наилазио и оновргнуте од стране свих приврженика дактилоскопије, те с тога, и поред опасности »из праксе“ г. критичара и даље морам остати на своме ранијем тврђењу, да је пракса и овде дала за право дактилоскопији. Ја сам се можда дао и погрешно завести за мишљењима познатих практичара и теоретичара, као шефова одељења за ову врсту послова и то: једнога Хенрија шефа одељења у лондонској полицији; једнога Клата, шефа у берлинској полицији; једнога Јурка, шефа у бечкој полицији и многих других, који су у својој пракси до сада имали преко стотине хиљаде разних узетих отисака без икаквог приговора, на ове недостатке што их је г. Бакић опазио »из своје праксе!“

Шта се ради у таквим случајевима, рекао сам и ја у расправи, а рекао је то исто и г. Бакић, поучавајући ме. Добро је бар што је ствар с обе стране утврђена. Тврђење г. Бакићево пак да код бертилонаже не може тако што наступити, радо потврђујем, јер се она већ служи свима оним помоћним средствима, која се препоручују и за дактилоскопију. Па је ли онда имало смисла бацати се каменом на једну методу са и тога узрока, због којег кадимемо другој? Да употребимо и овом приликом критичареве речи »одговор је разумљив сам по себи.«

При крају г. Бакић додаје, да стручна мишљења нису испала у корист дактилоскопије. Ствар је међутим у овоме: да ми се не би замерило, да сам се послужио мишљењима само оних личности, која су заинтересована за дактилоскопију, ја сам нарочито изнео мишљења оних стручњака, за које се зна да су били велики борборници антропологије. Тим стручњацима мора се поклонити вера, како у погледу разумевања обеју метода, у толико пре, што се и сами приврженици антропологије често позивају на њих и на њихове раније радове, јер су ти стручњаци д-р Грос, д-р Отоленг, д-р Локар и д-р Миновић поред осталих других! Зар Миновић, зар Грос, Отоленг и Локар да не знају шта је једна, а шта друга метода? Или, мисли ли г. Бакић, да ће уздићи антропологију, коју и иначе никаквим неоспорним и непосредним доказима није уздигао, ако да произвољан смисао речима ових капацитета на пољу идентификовања? Кад би сви читаоци тако читали ову моју расправу, верујем да их никада не бих уверио о престижу дактилоскопије. Али би ово код свих других читалаца била таква грешка, која им се не би могла уписати у велики грех јер се од нестручњака и не може захтевати, да су упознати са свима радницима на овом пољу, нити са тим, чијем мишљењу треба дати превагу. Али то што

није грех за друге, с правом се може пребацити г. Бакићу, који мора знати, кад наводи ауторе, коме се више вере може и мора поклонити. Но, наравно, ово је само у случају, када се критика пише без пристрасности.

Безпристрасност је, међутим, судећи по свему, нарочито избегавала г. Бакића за све време, док се позабавио овим мојим радом. Један од најеклатантнијих доказа о томе налази се и у критичаревом изношењу мог прегледа о садашњем стању тих двеју метода у појединим полицијама. Колико је он ту намерно био несмотрен види се из тога, што се ни најмање није устручавао, да моје наводе сматра као и да не постоје, кад већ није могао ничим другим да их обори. Ја сам, на име, објективно изнео стање обеју тих метода у цивилизованим земљама и сваки, који је само прелистао моју расправу могао је добити гачан преглед тога, како су га и поменути стручњаци истакли у својим радовима. Сваки је то могао видети, само не г. Бакић, јер је он *video*, да сам поменуо само *две државе*, у којима су установљена чисто дактилоскопска одељења. Овде је г. Бакић у своме превиђању отишао тако далеко, да је чак одрекао право географи да се плаће у његов посао, те је тако добио две државе: Јужну Америку и Енглеску! Ја сам, пак, изнео, да је дактилоскопија уведена: у Енглеској и у свима њеним колонијама по свима деловима света, у већини сједињених држава Северне Америке, у државама јужне Америке (Бразилији, Аргентини, Уругвају и Чили) Данској, Норвешкој, Шведској Угарској и Хрватској, за тим сам напоменуо, да је она уведена и у државама где се упоредно употребљава са бертијонажом, док се сви картони ове методе не замене дактилоскопијом као у Немачкој, Аустрији, Португалији, Италији, у извесним кантонима Швајцарске. Као што се види, таман је дактилоскопија уведена само у два државама!

Јако ми је, што се г. Бакић упустио и у тако неозбиљан посао, да на супрот мишљења оних капацитета, износи мишљење д-р Рајса и д-р Бершера (оба Француза), који свакако неће ни најмање померити теразије на његову страну, а још мање уверити кога, да је г. Бакић, тако на силу извучена мишљења, и сам узео озбиљно.

За тако на силу склопљено мишљење, морам узети и оно г. Бакићево тврђење као „факт“, да се у последње време у многим државама отварају стручне полицијске школе и да се свуда у њима уводи бертијонажа. Пошто сам изнео у књизи стање у појединим државама, у којима постоје одељења за идентификовање, служећи се при том најновијим датама, која сам свуде истакао, то би у сваком случају био захвалан г. Бакићу, кад би изнео у којим су државама установљене те школе, јер се из тога може закључити, као да сам их ја намерно пропустио да изнесем! Тиме би истина само добила.

Сем тога, не изгледа много срећнији г. Бакић и у оном свом тврђењу, да ја захтевам чисто дактилоскопско одељење;

на против, на страни 51. своје расправе ја сам пледирао за то, да се поред бертијонаже уведе и дактилоскопија. За ово своје гледиште изнео сам и разлоге, при којим и сада остајем. Зашто г. Бакић, њих нарочито обилази, није на мени да нагађам.

Оно пребацавање г. Бакићево, да приликом говора о бертијонажи, нисам узео у обзир и све оне послове, које антропометријско одељење има да врши, ни мало није на свом месту. Ја сам говорио у својој расправи само о антропометрији и дактилоскопији као о методама за констатовање идентичности, те нисам ни имао потребе, да се упуштам у разговор и о осталим гранама полицијског пословања у томе одељењу.

Моје тврђење, да ће париска академија наука ускоро испитати обе методе и донети коначну одлуку о том, коју од ове две методе треба коначно увести у Француској, г. Бакић је генералисао и за полиције других држава, што по мом мишљењу и сазнању не може бити тачно.

То су у главном и све важније замерке што их је г. Бакић износио против моје расправе.

Као што се види, све што је он навео из моје књиге, није навео тачно, већ прекројено према потреби, а оно пак што би за саму ствар било од пресудне важности, г. Бакић није ни додиривао. На тај начин, разуме се, није могао успети, да људе, који знају за ове методе, ни за тренутак поколеба у њиховом уверењу, али изгледа, да са тим људима није ни рачунао, јер иначе критика не би испала таква, какву је имамо сада пред собом, чиме је изазвао и овај одговор, који у противном случају не би ни постојао.

У место свију ових насумце изнесених и незгодно употребљених мерака г. Бакић би боље учинио, да је изнео статистичке податке

Ја сам, на против, изнео бројеве и изнео факта, која говоре у прилог дактилоскопије, а тек бих онда био убеђен у његово тврђење, кад би стајао пред истим таквим статистичким датима којима не можемо одрећи тачност. Лако је иначе додати, „то не ваља“, „то није тачно“ али није лако све то тврђење и образложити, као што се то г. Бакићу врло често дешава.

Сматрам, да је била дужност г. Бакића, да се обазре и на многа друга важнија тврђења у расправи, која су поткрепљена мишљењима разних теоретичара и практичара, а не да се зауставља само на овим напоменама која не чине суштину нити главни део говора, када је реч о добрим и рђавим странама једне и друге методе.

Ваљда је у расправи било и што год за одобравање, на шта се г. Бакић није смео оглушити а да у својој критици не истакне.

Нико не може оспорити важност свим оним услугама, које дактилоскопија пружа друштву у опште, а полицији на посе, а које бертијонажа у самој суштини није у стању да да, па то није мога учинити ни г. Бакић својим излагањем, и ако је

он тако велики приврженик друге Бертијонове методе. У оваквим начелним питањима добра или зла воља расправљача не може имати никаквог удела, јер ту говоре само факта, ако их има. То је требао да има на уму г. Бакић, те не би пао у грешку, да напише овакву критику од које нико неће имати штете, сем њега самог.

Васа Лазаревић.

ПОУКЕ И ОБАВЕШТЕЊА

Учињена су нам ова питања:

I.

Један општински деловођа пита:

„Општина рудничка и бистричка имају један изванредан простор заједничке утрине, који је приликом пописа 1884. год. уписан у поп. књ. „Б.“ општине бистричке. Поред те заједничке утрине обе општине имају још разних утрину у својим селима. Од пописа земљишта 1884. год. неколико година плаћан је утрински порез на сву утрину, па како је био много велики да га грађани нису могли плаћати, то је у једној и другој општини сва утрина ослобођена од плаћања пореза само није она што је заједничка, а ону утрину што је пореза ослобођена није држава одузела но је грађани уживају. Порез на те утрине до пре 4 године плаћали су сви грађани обе општине по врсти и броју стоке који су год имали стоке, јер сви своју стоку на пашу пуштају по *утринама*, зато што свако село има по неколико утрина, а ни један грађанин нема својих чаира или друге земље да би стоку могао држати на своме имању. А пре три године одупрли су се неки грађани општине рудничке и неће да плате тај порез утрински на заједничку утрину на коју се порез плаћа, али уживају другу на коју се не плаћа. Истина чланом 12. зак. о непосредном порезу казано је, да утрински порез суд и одбор општински распоређује и наплаћује од оних, који своју стоку пасу на општинским утринама по броју и врсти стоке. Мени је сад потребно знати, да ли су дужни да плате утрински порез на заједничку утрину и они грађани, који не пасу своју стоку у заједничкој утрини на коју се порез плаћа, већ у другим утринама, на које се порез не плаћа, јер они тумаче чл. 12. тако да ко руча тај и плаћа, а неки пак тумаче тај члан, да су сви грађани, који своју стоку пасу на општинским утринама у опште, без разлике, дакле, плаћао се на њих све порез или на једну, дужни овај утрински порез платити па и ако је он заједнички са општином бистричком. Пошто ово није јасно предвиђено чланом 12. закона о непосредном порезу, то вас молим господине да ми дате у првом броју „Полицијског Гласника“ објашњења, *јесу ли дужни плаћати овај утрински порез на заједничку утрину и они грађани општине рудничке који не уживају исту, или су дужни плаћати само они који ону утрину и уживају.*

На ово очекујем па да извршим разрез пореза за 1907. год. и како је томе рок протекао молим за што скорије објашњење.

— На ово питање одговарамо:

Члан 12. закона о непосредном порезу вели, да ће се утрински порез, што га општине плаћају, распоређивати и наплаћивати од оних, „који своју стоку на општинским утринима и јавним исцупцима пасу.“

Он, као што се види тражи, да неко у опште изгони своју стоку на пашу ван свога властитога имања, па му одмах ставља на терет плаћање овога пореза.

Према томе и грађани општине рудничке морају да плаћају порез на заједничку утрину са грађанима општине бистричке, јер она околност, што они не уживају баш ону утрину, што није од пореза ослобођена, а уживају међутим другу, која је од пореза ослобођена, не може скидати са њих обвезу плаћања, пошто они у опште уживају општинску утрину.

Њих, дакле, треба оптеретити порезом, а они увек имају право на жалбу надлежним властима, ако мисле да им је тиме учињена неправда.

II.

Председник општине јунковаке пита: „Општина јунковачка састављена је била из села Јунковца и Сакуље.“

Овако састављена општина из ова два села, издејствовала је код г. министра унутрашњих дела привремено право механисања за време од 31. маја 1906. па до 31. маја 1908. године.

Аренду механску, општина је уживала као редован приход.

Месеца марта 1907. године, у састав ове општине ушло је и село Араповца.

Приликом уласка села Араповца у састав ове општине, закључен је уговор са њим, да свако село своје раније стечене приходе ужива засебно, а ако би добили нове приходе, онда да буду заједнички.

Месеца септембра 1907. године, општина је тражила од г. Министра *продужење привременог механисања*, и г. Министар је дао накнадно одобрење за привремено механисање све дотле, докле се не би подигла у општини или селу стална механа.

Грађани села Араповца, односно његови одборници, траже сада, да се приход од механисања — аренде — ужива заједнички, почев од 31. маја 1908. год. као дана, када истиче двогодишњи рок, раније добивен, јер веле, да је накнадно одобрење добивено у заједници.

Јунковац и Сакуља споре им ово право, тврдећи да је овај приход већ постојао и да је сада само обновљен, те према уговору припада само овим селима, а не и Араповцу.

Око овога води се борба између грађана, како ће се овај приход уживати.

С тога учтиво молим уредништво, да ово питање у првом броју расправи, како бих могао учинити правду у овоме и умирити грађане. Прилажем решења начелства.

— На ово питање одговарамо:

Кад постоји уговор између села, која су пређе састављала општину јунковачку и села Араповца, које је доданије ушло у састав ове, да раније стечене приходе свако село ужива засебно;

кад стоји тај факат, да је при овом груписању већ постојало право механисања у згради села Јунковца;

кад стоји то, да је та зграда, као извор прихода, неоспорна својина села Јунковца и Сакуље, која су и аренду уживала;

кад стоји то, да је ово право уживање аренде трајало и после груписања, и

кад стоји то, да је решењем начелства од 21. септембра 1907. год. Бр. 6967, само замењено оно од 4. маја 1906. г. Бр. 2920, дакле продужено право механисања, онда село Араповца не може полагати право на овај приход, јер он није нов, а по уговору само нови приходи могу бити предмет заједничкога уживања.

III.

Суд општине ратајске, актом својим Бр. 70. пита:

„У једној задрузи има два брата задругара, од којих је један навршио 21 годину старости, а други је тек сада навршио 18 година.“

Онај што је пунолетан, већ је задужен личном порезом, а онај млађи још не плаћа никакав порез.

Ова два брата имају по пописној књизи Б. села Ристовца 4-12 хектара своје зиратне земље, од које би хтели да продаду један изванредан део, па траже од општине уверење, да би тапију могли издати.

Суд не зна, да ли сме издати уверење о продаји, кад један задругар има тек 18 година и није пореска глава, па зато моли за потребно објашњење.

— На ово питање одговарамо:

Не сме суд да изда уверење, јер се по духу § 471. грађ. суд. пост. мора оставити пет дана земље за сваку пореску главу у задрузи, односно на случај смрти пунолетног задругара на сваког задругара по реду престављања, а у овом истакнутом случају не би остало обојици задругара по онолико, колико им закон штити, јер укупна имовина, коју сада имају, не износи онолико, колико се по закону тражи за две сељачке куће.

СЛУЖБЕНЕ ОБЈАВЕ

ПОТЕРЕ

Милисав Динић, кувар родом из Крагујевца, који је служио код Ђорђа Апостоловића, мех. из Ђићевца, 19. октобра пр. год. извршио је крађу разних ствари своје газди и по извршењу одмах побегао. Милисав је стар 25 год., висок, сувољав, у лицу роав, зеленкастих очију, малих плавих бркова; од одела имао је на себи полован капут од црног штофа, панталоне од шарене материје, на ногама ципеле, а на глави

стару шубару. Позивају се све власти да Милисава потраже и пронађеног стражарно спроведу начелнику округа крушевачког с позивом на акт Бр. 10340.

Бела Грин, агент из Каполнаша, 10. ов. м-ца проишле је 4000 круна фирми Краус и Ваје из Суботине, па је по извршењу дела одмах побегао. Грин је стар 15 година, висок 154 см., малог округлог лица, плав, смеђе косе, малих бркова, смеђих очију, кад говори врска; говори немачки, мађарски и румунски. Са њим је побегао и једна Румункиња из Паја. На молбу аустро-угарског конзулата из Београда, износимо ову потерницу и скрећемо пажњу свима властима да у својим домањима потражу Грина и пронађеног спроведу Управи града Београда с позивом на акт Бр. 1703.

Божа Т. Савић, из Београда, 9. ов. м-ца извршио је неколико превара у Варварину, издавајући се за агента Бенџиона Були, из Београда и неке немачке фирме, па је по извршењу дела одмах побегао за Крушевац или Ниш. Божа је стар 30 година плав, малих бркова, брија се; од одела имао је на себи капут и панталоне од грао штофа, либерниер од црног штофа, на глави црну шубару, а на ногама ципеле. Нека га све полицијске и општинске власти живо потраже и пронађеног спроведу начелнику среза темњишког с позивом на депешу Бр. 301.

Адам Исајиловић, звани „**Чакар**“, познати вашарски коцкар, 11. ов. м-ца извршио је крађу новаца у Пожаревцу, и по извршењу дела успео је да побегне испред потере. Адам је родом из Београда, стар 32 године, средњег

раста, очију, обрва и косе плаве, по лицу бубуљичав. До сада је више пута истуно кажњаван а и судски је осуђиван због крађа. У 1905. год. одговарао је код начелника среза белчишког за једно са Мирком Ранковићем, „Азањцем“ за крађу новаца. Износи му фотографију, позивамо све полицијске и општинске власти да га у својим домањима најживље потраже и пронађеног стражарно спроведу начелству округа пожаревачког с позивом на депешу Бр. 804.

Т Р А Ж Е С Е

Петра - Мишу - Мустафу Стојановића. из Крагујевца, који је 14. децембра пр. год. побегао од куће и том приликом однео 200 динара његове жене, тражи начелство округа крагујевачког актом Бр. 21181. Петар је средњег раста, у лицу плав, смеђих бркова, очију плавих, с десне стране врата има један младеж, од одела има капут и панталоне од штофа, на глави шубару а на ногама ципеле. Пронађеног треба спровести поменутом начелству.

Милоша Пенчића, лађарског радника, тражи квартал дорћолски актом Бр. 216, код кога има да одговара са просту крађу. Пронађеног треба спровести поменутом кварталу.

У Х В А Ћ Е Н

Милан Ђукић, бив. осуђеник београдског казног завода, чију смо фотографију изнели у прошлом броју нашега листа ухаћен је, те је према томе престала потреба за даљим његовим тражењем.

Н А Ћ Е Н Л Е Ш

28. пр. м-ца наћен је један леш непознатог лица у атару села Мале Каменице, срезу брзонамачког, чија идентичност није још утврђена. Леш је потпуно онакажен, одсечених ногу до колена и готово сав изеден од звериња, и тиме је отежано утврђење идентичности. Увиђајем је утврђено да је непознато лице удављено кајином, да је старо 15 година, да је неки лончарски момак из округа широтског, врањског или нишког, јер је крај њега наћено од лончарских радова: један бокал, једно буренце, четири шољице и два сланика. Од одела наћено је: две кошуље, једна од памука, а друга од конопље, једне памучне гаће, двоје сукнене чакшире, једне црне а друге беле, два сукнена гуњчета, један сукнен јелек, један памучни грудњак, једна торба од кучине, два пара белих вунених чарапа, један црни каши и један сламни шешир. Како идентичност овог непознатог леша још није утврђена, то се позивају све полицијске и општинске власти, а и приватни се моле, ако би што знали о овоме лешу, што би помогло утврђењу његове идентичности, да о томе известе начелника среза брзонамачког с позивом на денену Бр. 566.

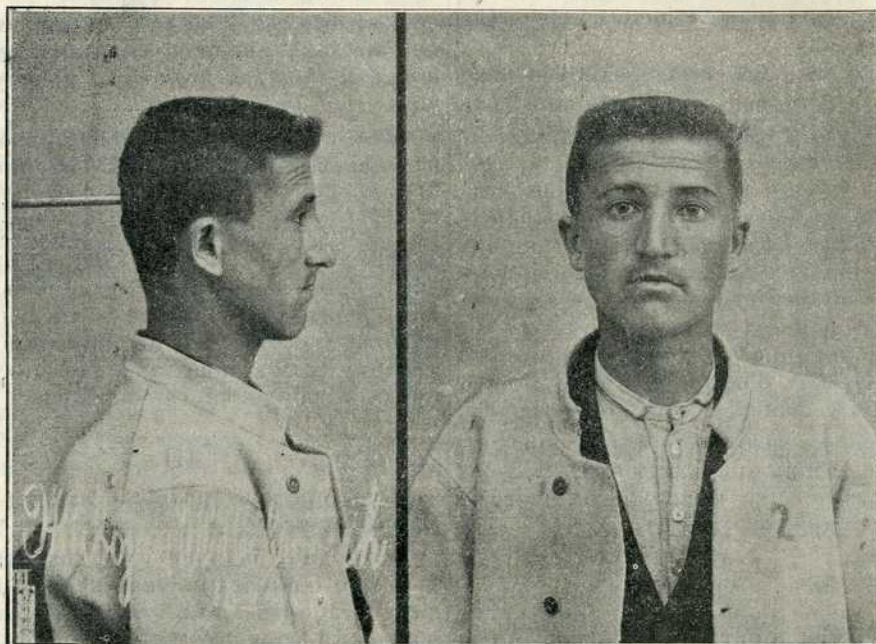
ИЗ ПОЛИЦИЈСКОГ АЛБУМА

У последње време у Београду су учестале опасне крађе, које су махом извршиване објављем. По начину и вештини извршена ових опасних крађа полиција је дошла до уверења да их врше она лица с којима је она већ имада посла. И доиста у томе се није преварила. У другој половини месеца новембра полиција је успела ухватити на самом делу крађе Лазара Милановића „Чивут Лазу,” коцкара, који је извршио неколико опасних крађа и чију смо фотографију изнели у 50. броју „Полицијског

Гласника” од прошле године. Затим је полиција у првој половини овог месеца ухватила још два опасна крадљивца, који су такође као и Лазар раније судски осуђивани,

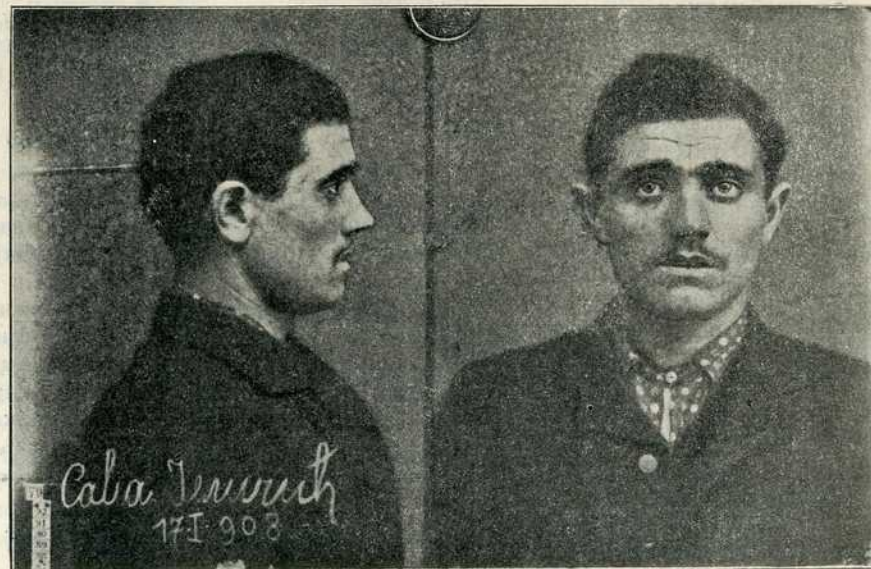
Ноћу између 6. и 7. ов. м-ца извршена је на опасан начин крађа Јовану Глишићу, бакалнику у Краља Милана ул. бр. 85. Лопови су калаузима, отворили из авије дућанску собу,

пута судски осуђиван: први пут пресудом првостепеног суда за варош Београд од 3. новембра 1903. године Бр. 27404, на шест (6) месеци затвора због опасне крађе, а други пут, пресудом истог суда од 22. октобра 1904. године Бр. 28329, на три (3) године робије без окова опет због опасне крађе. Са ове осуде пуштен је 22. октобра 1907. године.

ушли унутра, и однели које у стварима, које у готову новцу око 218 динара. Одмах затим, полиција је ставила под кривичну истрагу **Живојина — Жика Паловића,** шустера — коцкара, из Алексинца, и **Саву Јеличића,** надничара, из Београда, који су ускоро признали

Сава је стар 20. година, средњег раста, косе смеђе, очију жућкасто-плавих. До сада је више пута истушно кажњен, а судски је осуђен једанпут пресудом првостепеног суда за варош Београд од 1904. године на две (2) године за-

да су извршили ову крађу. У исто време признали су код иследника квартала врачарског да су раније осуђивани, само што је **Жика** лажно представио да је само једном судски осуђиван, док је на против утврђено у Антропометријском Одељењу, чим је упућен да се утврди његова идентичност, да је два пута судски осуђиван.

Жика је стар 22 године, средњег раста, косе риђе, очију жуто-зелених. До сада је два

пута судски осуђиван: први пут пресудом првостепеног суда за варош Београд од 29. јуна 1906. године.

Како се сумња да су **Жика** и **Сава** извршили још какво казниво дело, то се износе њихове фотографије и позивају се све власти а и приватни се моле, ако би што знали о њима да о томе известе квартал врачарски с позивом на акт Бр. 369.